

Պարույր Սևակ

Երեխայի լեզվով

Ասում եմ, որ մենք՝ տղամարդիկըս,
Անշափ նման ենք երեխաների,
Միայն թե, իբր, մենք այդ չգիտենք:
Ես գիտե՛մ, գիտե՛մ,
Շա՛տ լավ էլ գիտեմ:
Բայց ես չգիտեմ, թե ո՞վ է ասել,
Որ եթե մայրը ծեծում է նույնիսկ,
Երեխան դարձյալ «մայրի՛կ» է կանչում:
Ես եմ, սիրելի՛ս, հենց այդ երեխան
Ու նրա լեզվով ասա վերստին
Քեզ եմ ձայն տալիս օգնության կանչով.
-Ցավում է, ցավո՛ւմ...
Ես քեզ իմ մասին ոչինչ չեմ պատմել
(Մեզ ժամանակը երես չի տալիս):
Այսքա՛նը գոնե իմացիր այսօր.
Մանուկ ժամանակ
Մանուկին էի ես մեջքս ատում
Ու նախանձելով ես սիրում էի մեծերին միայն:
Իսկ հիմա իմ մեջ մեծին եմ ատում
Ու սիրում իմ մեջ ապրող մանուկին,
Որ կծկվել է, բայց ամբողջացել:

Հիվանդանում է նա հիմա հաճախ,
Բայց վերստին է նա առողջանում,
Երբ ցավն ուզում է սնվել... արցունքով:
Ու երբ որ ցավն է արցունքով սնվում,
Ես էլ մանկան պես ու նրա լեզվով,
Ինչպես քեզ հիմա,
Ձայնում եմ կրկին,
Կանչով օգնության.
-Ցավում է, ցավո՛ւմ...

Իսկ դու ինձ ասա փաղաքո՛ւշ խոսքեր
(Ի՛նչ փույթ, թե նրանք չեն կատարվելու):
Հեքիաթնե՛ր պատմիր՝ իրար խառնելով
(Ես չեմ ջոկելու ճիշտը կեղծիքից):
Ու եթե ոչի՛նչ էլ չի մնացել,
Կրկնիր ա՛յն խոսքը, որ չի հնացել
Եվ որ իսկապես շա՛տ լավ է օգնում:
Չե՞ս հիշում:
Հիմա հիշեցնեմ:
Ասա,
Որ... կմեծանամ ու կմոռանամ:
Կրկնիր այդ խոսքը.
Նա շա՛տ է օգնում՝
Թալիսմանի՛ պես,
Հուռութքի՛ նման...

11.III.1964թ.

Դիլիջան